

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIÓ SOCIAL POPULAR

Any XIV. Núm. 727

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

7 setembre 1935

**PUBLICACIÓ
SETMANAL**

**Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, primer**

**Telèfon 21160
BARCELONA**

Senyor, que el món tingui pau!

La post-guerra ens va portar tota mena de desastres. El treball intens dels homes d'Estat, de llavors ençà, no ha reeixit a estructurar novament la nostra civilització en els termes aproximats en què es trobava estructurada abans de la conflagració. Crisis econòmiques inacabables, milions d'homes sense feina, reorganització dels organismes polítics dels Estats cercant mitjans per a la seva més gran eficàcia, caiguda de posicions socials i econòmiques que semblaven inatacables, crisi de sistemes democràtics, etcètera, han estat la deixalla malastruga d'una guerra que, ja per si mateixa, costà la vida a milions de germans nostres i enderrocà fronteres i regnats amb la facilitat de l'huracà que devasta terres fermes i arbres ben arrelats.

Semblava que tot això ens havia de conduir, per natural reacció, a una era de pau i de tranquil·litat. Arran de la guerra es parlà del predominí del dret i es creà un organisme complicat i ben representatiu per tal que els conflictes hi fossin resolts sense apel·lacions a la violència. Els catorze punts del President Wilson feren néixer moltes il·lusions i no semblava sinó que la humanitat havia trobat, a la fi, el camí de les seves benaurances. ¿I com ha acabat tot allò?

Ginebra no ha respost al que n'esperava el món. Tot i reconeixent els serveis prestats per l'organisme de vora el Lemán (un sol conflicte internacional resolt justifica ja tots els esforços i dona per ben esmerçats els mitjans més estrenus) és ben evident que avui la Societat de les Nacions no és més que una figura representativa d'interessos moguts per grans potències, de la qual resten absents les altres. Un nou fracàs i una nova desil·lusió clavada al cor d'aquesta trista humanitat que no sembla sinó que hagi de progressar a salts, per reaccions i accions successives i sense altra llei que la de la força material i l'egoisme més refinat!

Fa tot just disset anys de la signatura del Tractat de Versalles, que establia el nou mapa d'Europa i creava l'organisme ginebrí, i ja novament el fantasma de la guerra assetja el món i ja novament els homes es preparen per a llançar-se, famolencs, els uns contra els altres, sense que el dret ni l'esperit d'humanitat representin cap valor per a ells. I si és veritat que el conflicte ha reduït les seves proporcions en els darrers dies, evitant-se, segons sembla, que novament enllotés Europa sencera, també és cert que ben a prop de tots correrà altre cop la sang dels homes sense que ni el dret ni els organismes internacionals, situats de cara als grans interessos del món, ho evitin.

¿I és aquest el progrés del món i ha de venir per aquests camins? La llei de caritat ha estat esborrada de les relacions entre els homes i substituïda per un egoisme que tot ho justifica i per a totes les causes troba arguments. I davant la crisi d'esperit, ¿qui ha d'estranyar l'esclat bèl·lic que d'ací a pocs dies potser atronarà les terres africanes?

Només hi ha un camí per a la pau sincera i veritable: el camí de Betlem, on encara ressonen els mots angèlics que, triomfants, haurien de transformar aquest pobre món en què vivim. Pau, però per als homes que prèviament tinguin bona voluntat, és a dir, pau espiritual, pau fundada en l'amor entre els homes com a fills d'un Pare comú. Si destruïm aquesta base, ¿on paren el dret, la justícia i els altres mots altissonants en les relacions entre pobles i entre individus?

El Vicari de Crist ja ha parlat, recordant altre cop el missatge angèlic. Unim el nostre clam al del Pare comú dels fidels, dient: Senyor, que no sigui vessada la sang dels homes! Senyor, doneu-nos pau i doneu-la a tot el món!

La primera Comunió de la Cinteta

PER JORDI ARNAU

—¿Que ho saps, Cinteta, que pel maig faré la primera Comunió?

—Ja m'ho pensava, ja, Pepet. Tu ja tens deu anys i ets estirat com un vímet. Només faltaria que encara et fessin esperar.

—¿I tu?

—Jo... jo només tinc vuit anys... i no sé... el senyor rector diu que sóc massa petita, que ja veurem, que potser encara no sé prou doctrina... però el diumenge que ve m'hi jugaré el tot pel tot. Per mi ja l'hauria feta l'any passat, però llavors el senyor rector ni escoltar-me... saps? ¿Saps què em va dir? Això: "On va aquest napet?" Tota em vaig sufocar. Però em sembla que aquest any ens les heurem i això no acabarà així com així. La mare també és del meu parer i creu que m'hi ajudarà.

Aquesta era la conversa de dos germanets en un poble de bona gent en aquells temps passats en què si un noi feia la primera comunió a deu anys, els veïns deien: "¿Tan aviat? Si encara no fa pecats." Com si la condició precisa per un acte tan sant fos l'haver fet pecats. Déu ens en guard!

Tornant a la Cinteta, ara jo us diré que encara que només tenia vuit anys i la creixença no l'havia afavorida massa, era allò que es diu un trafegó i quan es ficava una cosa al cap no parava fins que s'havia sortit amb la seva. Se sabia de cor tota la doctrina, havia espiat la mare la nit dels Sants Reis per atrapar-la quan li posava les joguines al balcó sense que ella en sapigués res perquè no s'acabessin les coses boniques que en treia, havia donat entenent a la seva mare que li fes fer un escambell per arribar als fogons per remenar les olles i al safareig per ensabonar la roba.

"El diumenge que ve—havia dit la Cinta al seu germà—m'hi jugaré el tot pel tot." I el dissabte abans parlava amb la seva mare.

—Mare, jo vull fer la primera Comunió pel maig. Demà, acabat l'ofici, me n'aniré a trobar el senyor rector. Si vós m'hi volguéssiu acompanyar...

—Jo ja li he parlat. Ell és de parer que esperis l'any vinent. Un any aviat és passat i tant se val als vuit com als nou, i pensa encara que seràs la més joveneta i que t'ho hauràs guanyat amb la teva porfídia. Ara que si tu hi vols anar tota sola... potser encara li farà gràcia! Ves, ves, filla, i enteneu-vos, que jo no puc fer-hi res.

—Vaja, si hi aniré, mare, si vós no m'ho priveu.

I tal dit, tal fet. L'endemà, diumenge, en havent acabat l'ofici, l'esquitx de la Cinteta surt de l'Església i se'n va a trucar a la rectoria.

—Déu te guard, nena; ¿què passa? ¿Què potser t'eni malalts a casa vostra?

—No, senyor rector; sóc jo que li volia dir alguna cosa.

—Entra, Cinteta, entra aquí al despatx.

El senyor rector va presentar una cadira a la nena i ell es va asseure a una altra posada al davant. La nena, però, no va aprofitar la cadira que li havien presentat, sens dubte perquè dreta se sentia més valenta per parlar.

—Doncs jo venia a dir-li, senyor rector, que a la mare li sembla que ja puc fer la primera Comunió amb les altres nenes per l'Ascensió, perquè ja sé tota la doctrina i vinc ara a que me la preguntis si és que no es fia del que li digui el senyor vicari. I ja pot començar per allà on vulgui, ja...

—Saber-la, saber-la; el que cal és entendre-la. Als teus anys es té el caparró petit. L'any que ve ja serà una altra cosa; ja en tindràs nou i, encara que seràs la més joveneta de totes, em faré càrrec dels teus desigs i te l'avençarem un any. Tot això t'hauràs guanyat amb la teva insistència.

—És que jo la voldria fer aquest any i el Pare Caputxí de la Missió em va dir que qui sap!, que ho demanés ben demanat al senyor rector i que ell ja diria la darrera paraula.

—Escolta, Cinteta; ¿què et van dur els reis?

—Un canonet d'agulles, fil, un didal i un coveinet per posar-hi la roba que s'ha de sargir.

—¿Que vas sentir els picarols dels camells?

—No, senyor rector; el que vaig sentir va ser la fressa que va fer la mare quan ella es pensava que jo dormia i, guaitant per una escletxa, la vaig veure que posava les coses al balcó. Com que ja m'ho pensava!

—Caram! Caram! Que coses que saps... Bé, sí, l'any que ve ja t'ho puc assegurar que la faràs; ja veig que tens la teva malícia. Enguany no i no. Ja està dit. No tens prou coneixement encara del que és el Sant Sagrament. Desitja'l força i Jesús t'hi voldrà l'any que ve...

La Cinteta es va eixugar dues llagrimetes amb les puntes dels ditets i amb un murmuri gairebé imperceptible va dir:

—Doncs jo li ho diré tot!

—¿Què dius, Cinteta?

—Res, senyor rector, res.

—¿A qui has dit que ho diràs tot?

—No he volgut dir res; ja veig que ho tinc malament; però encara no em dono. Potser d'aquí dos dies encara tornaré a provar...

—No cal que t'hi escarrassis. Pensa que és cosa acabada i prou, o si no encara em faries enfadar... Ja m'agrada, ja, la teva persistència; però quan s'ha dit prou, prou. Vaja, nena, estigues boneta.

La Cinteta va sortir com una doneta seriosa, decidida i disposada a cremar el darrer cartutxo. Es veia ben bé que encara no havia acabat les municions. De dret a dret, de la porta de la rectoria se'n va anar

XOCOLATES TRAPA

ELABORADES PELS P.P. CISTERCIENSES DE SANT ISIDRE

Dipòsit: CASA MASSANA ROCAFORT S. A.

Fivaller, 14 — BARCELONA

a l'església. Estava ben deserta; però encara s'hi sentia l'encens de l'ofici i precisament llavors a l'altar del Sagrament que queia a prop de la sagristia un raig de sol entrava per la vidriera de color i feia resplendir el daurat del sagrari.

Allí va fer cap la Cinteta i al mig de la capella es va agenollar a la terra nua. De primer antuvi aquell raig de sol la va impressionar com si fos un miracle; però ja va veure tot seguit d'on venia i el que era. Després, havent-li semblat que sentia alguna remor al darrera, va girar el cap i quan va veure que ningú no s'adonava d'ella va parlar així:

— Jo sé, bon Jesús, que Vós esteu tancadet aquí dins el sagrari. Jo sé ben bé que aquelles hòsties que hi ha en el copó i que el capellà reparteix entre els que tenen la sort de combregar no són hòsties, sinó que són el mateix Jesús i que el miracle l'ha fet el capellà a la missa quan sobre d'elles ha dit en nom de Jesús: aquest és el meu cos. Jo així ho he sentit dir al senyor vicari a la doctrina i ho he ben entès com ho pot entendre una pobra nena com jo que ja començo a llegir sense entendre massa bé el que lleigeixo si la mestra després no m'ho explica. Jo he sentit explicar aquestes coses al senyor vicari i per això les he enteses si no m'enganyo.

"El senyor rector m'ha dit que jo no sabia qui éreu Vós, bon Jesús. Jo prou que us confec de ja fa temps. Encara jo em pensava que eren els reis qui em portaven coses i a Vós ja us coneixia gairebé tant com ara. Vós sou el Fill de Déu nascut a un estable de Betlem, i la Verge Maria va ésser la vostra Mare; Vós féreu de fuster a Natzaret; una vegada us vàreu perdre i la vostra Mare i Sant Josep us van trobar en el temple tal com ho sento dir en el rosari; Vós vàreu ensenyar a predicar els apòstols; Vós moríreu en una creu per mi, pobreta, resuscitàreu al dia tercer i més tard us en pujàreu al cel. I encara sé més. Una cosa que la vaig sentir al P. Caputxí de la Missió. Sé que Vós deieu a la

gent gran que s'apartessin i deixessin que els infants arribessin a Vós. Vós ja veieu si us tinc ben conegut. Ara jo us demano una cosa, segura que no em direu que no. Vós que obríreu els ulls dels cecs, obriu els del senyor rector que entenguí que jo us conec bé prou per poder fer aquest any pel maig la primera Comunió. Amén."

Tota aquesta oració, dita en veu alta, havia estat entesa pel senyor rector. Ell s'havia adonat que la nena, en comptes d'anar a casa seva, s'havia ficat a l'església i entrant darrera d'ella per la porteta de la base del campanar ben amagat darrera una pilastra havia escoltat l'oració de la Cinta de la primera a la darrera paraula.

A la tarda, acabat de passar el rosari a l'església, el senyor rector va cridar la Cinteta a la rectoria.

— Cinteta, ¿on has anat aquest matí quan has sortit de la rectoria?

— A l'Església, senyor rector.

— ¿A què fer?

— A pregar a Jesús davant el sagrari.

— ¿I què li has dit?

— Perdoneu-me, perdoneu-me. Li he dit mal de vós. Ja no hi tornaré més. Li he dit que vós us equivocàveu quan deieu que jo no coneixia prou Jesús i al bon Jesús li he demanat que us obrís els ulls com obria els ulls dels cecs que topava. Perdoneu-me.

— Tu li has dit les coses ben dites i Ell les ha escoltades ben escoltades. I jo també ho he sentit tot. Déu m'ha obert els ulls; jo era cec i Déu t'ha escoltat. Tu has fet ben fet de pregar a Jesús. Veig que coneixes Jesús; tu combregaràs per l'Ascensió.

— Senyor rector, gràcies; em sembla que sóc al cel.

I heus ací com aquell trafegó de la Cinteta es va sortir amb la seva i es va guanyar la primera Comunió amb la seva porfídiosa oració.

Casa Centenària TRULLS

Fundada l'any 1820

Destil·leria de productes vegetals i aromàtics

La Loció de PLANQUES DEL BOSC, fortifica, conserva i augmenta el cabell. Es un producte purament vegetal i inofensiu.

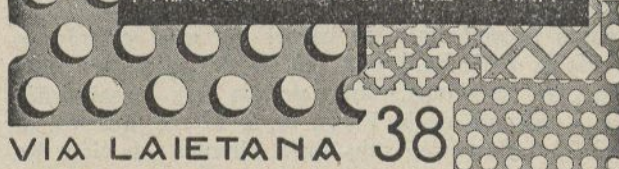
Despatx central:
RAMBLA D'ESTUDIS, 12
BARCELONA

E. IMBIERT

PLANXES PERFORADES

DE TOTA MENA

FABRICACIÓ NACIONAL "IMAR"

VIA LAIETANA 38
TELEFON 24842=BARCELONA

eregumil

Fernandez

Aliment complet a base de cereals i llegums. Insubstituïble en les intoleràncies gàstriques i afeccions de l'estómac

Fernandez & Canivell
-Málaga-

Defensa de l'almoina

PER R. RUCABADO

Ex substantia tua fac eleemosynam.
TOBIAS, 4, 7.

"De la teva substància", és a dir, de la teva abundor, "fes almoïna", deia el vell Tobias al seu fill, i per la seva boca parlava tota la saviesa de la Llei antiga i de la humanitat. "Fes almoïna", prosseguia, "i no apartis la teva cara de cap pobre", i aquí venia el gran respecte i temença, "per tal que tampoc el Senyor no aparti la seva cara de tu". "No et descuidis de fer oració i de fer almoïna", alligona l'Eclesiàstic, i Jesucrist, en promulgar la Llei nova, no solament confirmava i rubricava l'antic precepte de l'almoina, sinó que el perfilava amb matisos de delicadesa humaníssima: "Quan facis almoïna no toquis la trompeta", "que la teva mà esquerra no sàpiga ço que fa la mà dreta", i aixecava el Captaire, Llätzer, a exemplar escambell de santedat, tot i precipitant en l'abisme de la seva ira inflamada i eterna Epuló, el ric, el mal ric, el nou ric, freqüent d'insolències d'aquesta mena, i encara refrescava el precepte "verumtamen quod superest date eleemosynam". "De ço que us sobri feu almoïna", com diu i ordena l'Evangeli de Sant Lluç (1). Però la lliçó de Crist, segellada amb els seus miracles i amb la seva sang — almoïna infinita a favor dels necessitats de la terra, — que és l'almoina com a gest el més típic i fonamental de la caritat al pròxim, lliçó líquida i alambicada al davant de tot d'aquelles Obres de Misericòrdia corporals que cataloga el catecisme de la doctrina cristiana i que són l'extracte concentrat de l'Evangeli: "donar pa al qui té fam" la tenim, des del dia 16 del passat mes de juliol, prohibida, interdicta, els ciutadans de Barcelona. L'autoritat municipal, en l'apartat 5 del ban d'aquella data, ordena en frases que restaran històriques: "Prohibida la mendicitat en la via pública, resta igualment interdit el fer caritat (el fer caritat, tal com sona). La Guàrdia Urbana vigilarà d'una manera escrupolosa que cap ciutadà no faci efectives almoïnes als mendicants. En cas d'infracció, s'aplicaran penyores, les quals hauran d'ésser satisfetes a l'acte, d'import des de 2 ptes. fins a 50. Les expressades penyores es faran efectives mitjançant rebuts procedents d'un carnet del qual estarà proveïda la Guàrdia." Des del 16 de juliol, els ciutadans de Barcelona, ciutat posada sota la salvaguarda i patronat de la Verge de la Mercè, que vol dir gràcia, caritat i, en substància, almoïna; de Sant Ramon de Penyaforat, que pertanyia a una ordre mendicant, en senyal que la mendicitat no pot ni podrà mai cristianament ésser delicta, i de Sant Josep Oriol, que és un sant modern pròxim nostre, barceloní de soca i arrel, exemple heroic d'una vida consagrada a l'almoina, no podem fer caritat pels carrers de Barcelona. No podem fer almoïna als pobres sota pena de contravenció i d'arriscar les penyores exigides pels funcionaris provistos d'un carnet-taloneri on el delicta d'almoina als mendicants és preparat i previst. Els ciutadans de Barcelona no podem, sense situar-nos fora ban, complir el deure moral primari prescrit per la doctrina cristiana, exigint

per l'Evangeli, i exigeix com a deure i com a dret per la indestructible comunitat de l'enteniment i del sentiment humà.

Lleis contra els captaïres se n'han donades moltes a diferents països, sempre amb esperit més de nou ric que de cristià, a començar per aquella *Poor Law* d'Anglaterra, que, com s'ha dit, no podent suprimir la pobresa suprimia el pobre, suprimint-lo per mà del botxí, perquè, impedit l'exercici de la mendicitat, acorralava els captaïres cap a l'exercici del bandolerisme, castigat amb la destrat i la força. Però jo no sé que enlloc, fins ara, s'hagués prohibit l'acte mateix del fer almoïna, prohibició que al meu entendre introdueix una novetat jurídica, deixant de banda l'enormitat moral. El fonament civil o polític (s'entén, amb ajust a la filosofia liberal) d'impedir la mendicitat és suposar que el mendicant és un enganyador, que la seva necessitat és fictícia, que no és un necessitat, sinó un gandul o un simulador, és a dir, un estafador. I aquí ve l'enormitat jurídica de la sanció continguda en l'article 5 del ban municipal de Barcelona, que, a més de castigar l'estafador, castiga l'estafat. A més de punir el lladre, puneix el robat. Un dilema és inexorable: el captaire, o és insincer, o és sincer. Si és insincer, demana una almoïna que en realitat no necessita, i comet una estafada. Ve l'autoritat i no solament sanciona l'estafador, sinó el que ha estat víctima de l'estafada. I aquesta singular justícia està ja prevista en un carnet que portaran al damunt els agents de l'autoritat. Però si el captaire és sincer, i la seva necessitat és real, i no solament real sinó urgent, com el fet de decidir-se a implorar l'auxili dels desconeguts suposa, llavors impedir i castigar l'auxili al necessitat és una monstruositat, una crueltat inhumana, un acte de barbàrie moral.

La sentència i consell del patriarca Tobias comprén en la frase sencera tota la virtut de l'almoina. Fes almoïna, i no apartis la teva cara de cap pobre, PER TAL QUE EL SENYOR NO APARTI LA SEVA CARA DE TU. Fonamentava l'auxili al pobre, no sols en raons humanes, sinó principalment en raons divines, i expressava el fi teològic de l'almoina, per tal de tenir Déu propici, i que Déu, provident tant com justicier, que vol que nosaltres els qui tenim més substància nodrim els qui en tinguin menys, no correspongui a la nostra duresa amb una justiciera reciprocitat. Aquest fonament teològic de l'almoina no solament satura i omple tot l'Evangeli, sinó que taxativament està expressada la lliçó divina, que ensenya la sobirana utilitat espiritual de l'almoina, perquè en abundor es recorda que l'almoina lliura de la mort (espiritual i eterna) i purga els pecats. Crist mateix ha volgut ésser representat per tots els necessitats i pobres, especialment pels malalts, els infortunats i els captaïres, i aquella altíssima protecció amb què cobreix ell mateix els pobres, proment la seva recompensa als qui els assisteixin i la seva ira terrible i perpètua als qui els rebutgin, queda gravada en lletres de foc com un imperatiu i com

(1) 11, 41.

una llei seriosament exigida. Ell mateix està representat en cada pobre, i ell mateix, Jutge suprem i Vindex definitiu, demanarà comptes. ¿Qui gosarà esborrar de la ciutat la divina lliçó, la profecia tremenda? "*Tenia fam i m'heu donat menjar, tenia fred i m'heu vestit. — Senyor, ¿quan ho hem fet, quan us hem vist famolenc i us alimentàrem? — I el rei els respondrà: de veritat us dic que sempre que ho heu fet a un d'aquests germans meus més petits, a MI HO HEU FET*" (2). Primera part del diàleg seguida de la terrible sentència sense apel·lació, sanció sempiterna contra aquell qui a Ell en la persona dels petits necessitats ha rebutjat.

Per això l'almoïna és familiar als cors cristians, perquè els pobres que la demanen representen el Crist, com el representen tots els necessitats en general. Els nostres avis que fundaren l'hospital de la Santa Creu de Barcelona, en aquell document memorable de segles enrera que fou ressuscitat i circulà fa uns quants anys en demanar almoïna per l'hospital, recordaven que ho feien per amor a Crist. "*Effent Christof repreffentat en cada pobre.*" L'almoïna és un deure cristià i, per tant, és un dret dels ciutadans, i el seu exercici és una educació, i no sols la caritat practicada en privat, a coneguts o a domicili, sinó aquesta caritat típica i bàsica, a desconeguts en la via pública. Perquè mentre el liberal sempre pensarà que a sota del captaire hi ha el gaudul que l'enganya, el cristià sempre temerà que sota del captaire hi ha Crist que el posa a prova. I a fi de comptes sap el cristià que el germà desconegut que li allarga la mà i pidola, fa en substància la mateixa cosa que Jesucrist ens va ensenyar a fer: demanar el pa al Pare del cel cada dia. En els articles precedents hem tractat en abundor aquesta matèria, tendint a demostrar que fins els que treballen i aparentment es guanyen la vida no són més que uns captaires davant de Déu.

Per això el captar té una fórmula consagrada i gairebé litúrgica: "*Una gràcia de caritat per amor de Déu.*" Tota la teologia de la caritat, tot l'esperit i tota la doctrina de l'Evangeli estan continguts en aquesta fórmula admirable i beneïda. Aquesta teologia de la caritat, aquesta economia divina i providencial de la caritat, no hi han alcaldes ni ajuntaments que tinguin dret a renegar-la. L'almoïna és de dret diví.

Per això els més amatents a fer almoïna, cosa notòria i experimentada, són els pobres mateixos. No vull dir els mateixos captaires, però sí els homes de pocs recursos i fortuna. Ja ho diu el llibre dels Proverbis: "*Homo indigens misericors est*" (3). L'home necessitat és compassiu. Per això, solament els pobres d'esperit formats i educats segons l'Evangeli, són els més fàcils a fer-se càrrec de les necessitats del pròxim, com queda demostrat en la lliçó sobirana de l'Evangeli d'avui, la paràbola del Bon Samarità, que era un pobre d'esperit i amb menys recursos que els orgullosos hipòcrites que el precediren. És que solament els pobres d'esperit són els qui veritablement saben i veritablement observen i veuen que la humanitat és substancialment pobre, com deïem l'altre dia, i que tothom, tothom, és pobre en el fons. Perquè totes les riqueses són provisionals i fictícies, i totes les indústries artificials, i tots els patrimonis són corcats o amenaçats, i tots els negocis, tots, tots, tots, ho dic tres vegades, aguantats amb agulles. I el qui no sent aquesta in-

seguretat del pa quotidià àdhuc tenint treball i àdhuc tenint càrtera plena, és un neci de cor dur. Però, ai!, com més plena es té la caixa i la cartera, més cecs i més orgullosos i més durs de cor, en general, i més donats a la disbauxa o a l'avarícia, tan criminals una com altra. L'avar és l'idiota que per por de perdre'ls amuntega els béns materials o s'hi arropa, i no veu que els dits de Déu el tenen agafat pel coll per separar-lo d'aquells béns inútils.

Un esperit (4), ha dictat aquestes dues disposicions de la ciutat cap i casal i de la Generalitat, prohibint l'almoïna a Barcelona i prohibint la mendicitat a Catalunya. Estan escrites en llenguatge estrany a la pietat, en llengua antisocial. Pressuposa que el mendicant és un malfactor, i això en un país que no s'escapa al fenomen mundial dels obrers sense feina, és un apriorisme gravíssim, una injustícia substancial. Prohibir la mendicitat sense haver resolt el problema dels sense feina, és prematur i temerari. Prohibir la mendicitat, a fi de comptes exercici pacífic i humil, i no haver resolt, ni poder resoldre, el problema capital de l'ordre públic, i no haver pogut obtenir victòria sobre els malfactors organitzats, és, senzillament, impolític (5).

Per fi, si el culpable és el gaudul, el falsari, el vagabund, l'explotador de menors, el ban s'ha de fer contra aquests, i deixant ben entès que no es va contra els que capten per necessitat. I sobretot no anar en cap manera contra els qui donen o fan l'almoïna.

(2) Sant Mateu 25, 34-46.

(3) 19, 22.

(4) M'ha assegurat persona experta, que en algunes esglésies aristocràtiques de Barcelona els captaires se'n van, en llur major part, després de l'ofici, perquè, malgrat ésser tan concorregudes les misses d'onze, dotze i fins d'una, recullen menys almoïnes que a les misses de les primeres hores. Això és una dada eloqüent sobre l'esperit social dels concurrents típics d'aquestes misses del migdia. Amb aquella dada s'entronca un fet rigorosament cert. Monsenyor Mercier —no era llavors encara Cardenal— va fer un viatge exprés a Barcelona després de la Setmana Tràgica per a desxifrar sobre el terreny l'enigma que a la catòlica Espanya hagués estat possible una destrucció semblant d'esglésies i convents, unes profanacions i sacrilegis com aquells; i havent assistit a les misses de dotze en alguns dels nostres temples barcelonins, va dir que s'ho explicava perfectament. *Spagna, Spagna, paese di molta fede ma di poca carità*, exclamà un dia el Papa Pius X.

Aquest número
ha passat
per la censura

perquè àdhuc quan un sospita que fa almoïna a qui no ho mereix prou, s'educa i s'entrena per a fer almoïna major a qui ho mereix més, perquè, a fi de comptes, l'almoïna, com he dit, és una educació i una actitud espiritual, una actitud religiosa. I per això defenso el dret de fer almoïna, i especialment si me la demanem en nom de Déu, de la mateixa manera i per virtut dels mateixos principis que defenso al lliure dret a l'ensenyança religiosa i cristiana, que defenso l'escola catòlica, i que combató el laïcisme. Perquè ja vaig dir un dia, i avui ho repeteixo, que em mereixien admiració els captaïres, únics enmig de la covardia i el laïcisme i la blasfèmia general, a posar-se públicament amb respecte el nom de Déu als llavis. I és per solidaritat religiosa i cristiana, per solidaritat divina, que els defenso.

Em sembla que aquesta legislació contra els captaïres no té pas origen cristià. Cristià seria fer asils i menjadors, cristiana seria l'obra, que ens ha fet pensar molt, de recollir a la nit els qui es queden dormint sense abrís, en els llindars de les portes o per recons de carrers. Cristià seria recollir els infants captaïres i si els actuals asils de la Protecció no abasten, engrandir-los. Cristià i urgent és recollir els captaïres *malalts*. Cristià seria, sobretot, tancar una de les fonts més grans de misèria, la immoralitat pública i les seves indústries.

Però sospitem que es parteix no pas d'un esperit social i cristià, sinó d'una antipatia contra el captaire, i aquesta antipatia és un sentiment anticristià. Amb freqüència hem llegit protestes contra la invasió de captaïres, però no en sentit de condolença per la necessitat, sinó de molèstia, per raons d'estètica, per a no incomodar els forasters i els turistes. Aquest argument, hipòcrita i fals, m'ha fet sempre indignar. Bé pot tolerar la presència dels captaïres la ciutat moderna, que tants altres espectacles, moralment molt pitjors, tolera i consent. No podem aguantar els mendicants mal vestits, i aguantem les dones mig despullades, i ara també els homes mig despulats pels carrers, per esnobisme, i per seguir modes estultes i indecents que àdhuc prenen peu dins la classe treballadora (la qual, malgrat el fanatisme socialista, no té inconvenient a copiar la corrupció burgesa quan aquesta li secunda els instints i li ofereix carn), i aiximateix els infants, despulats en nom d'una falsa higiene i d'una estètica odiosa. Tantíssima pornografia, tantíssima obscenitat, tanta carn i corrupció i disbauxa i vici com hem de veure pels carrers, i no podem suportar les figures austeres dels captaïres, infinitament més dignes que les dones escandaloses despulades amb gest insolent. ¿I per respecte als turistes i estrangers suprimiríem els captaïres? ¿No són els estrangers els qui han corromput les platges i les viles estivals? ¿No veiem cada dia bandades de turistes d'indumentària incorrecta i escassa, dones mig despulades, homes en vestit sumari i en samarreta, visitant els nostres palaus, museus i fins esglésies? ¿No he vist jo al Palau de Madrid turistes ensenyant cames nues

i peludes i peus suats, en sandàlies, amb fastigoses samarretes, regalimant suor pels braços nus, en aquells salons majestuosos i històrics? Per respecte a esnobs que no ens respecten a nosaltres, ¿cometríem una injustícia social tan irritant?

Els captaïres mereixen ésser asilats, assistits, però no pas perseguits ni posats fora ban. En substància, prohibir la mendicitat és tan estult com ho seria dictar un ban prohibint la pobresa, interdint la malaltia. El captar, l'ésser pobre, està en la naturalesa humana, individual i col·lectivament. Per això els mendicants fan una funció social, com els capellans, i amb la sola presència pels carrers prediquen unes veritats que no caduquen i que no podem oblidar *ni devem oblidar*. El sacerdot, només passant pel carrer amb la seva sotana, recorda que hi ha un Déu i un Crist, i que hi ha una llei de Crist i una Església de salvació, i recorda que hem de morir i que més enllà de la mort hi ha una vida eterna de doble cara, gloriosa per als fidels, tenebrosa per als indignes. El captaire complementa la muda ensenyança que ens predica l'eclesiàstic, només pel fet de transitar pels carrers. El captaire reflecteix la veritable natura nostra, i també l'essència de l'interior de la ciutat. Tots som captaïres al fons, el mateix l'industrial que ofereix, que el venedor que visita, que l'obrer que sol·licita, i la immensa multitud dels que en el negoci, en la professió, en l'art, cerquen el pa i han de demanar-lo a Déu, exactament, amb la mateixa humilitat amb què el mendicant per amor de Déu ens el demana a nosaltres.

(5) Per a mostrar l'accent i el sentit social d'aquestes disposicions legals contra els captaïres basti fixar-se en el següent saborós detall. El ban que prohibeix la mendicitat a tot Catalunya, insertat als diaris del 28 d'agost ordena que a partir de *vuit dies* els alcaldes publicaran un ban donant major publicitat a la prohibició, i que després de *quinze dies* els ajuntaments constituïran les comissions de beneficència per a arbitrar recursos i auxiliar els casos d'autèntica necessitat. Ara bé; entre els vuit dies de la prohibició de captar i la data incerta en què funcionaran les comissions de beneficència, constituïdes *set dies després de la prohibició*, ¿quin auxili rebran els casos d'autèntica necessitat? ¿Com han de menjar els captaïres autèntics, essent la prohibició vigent (i exigida sota pena de penyora i presó) i no estant encara les comissions d'auxili constituïdes?

Recorden, oi més, recordi tothom, que cada hivern, — ens hi estem acostant — es registren alguns casos de captaïres morts de fred i de fam. La premsa aixeca llavors el crit al cel. Aquests casos tristíssims posen en evidència una veritat tristíssima: que la beneficència pública i la privada, totes dues sumades, són insuficients i no han abastat per a impedir tragèdies que omplen de vergonya una ciutat. Estem de cara a l'hivern; l'autoritat es carrega al damunt una responsabilitat terrible si vénen casos tràgics com aquells, i manté la prohibició de la mendicitat i de l'almoïna.

Aquest número ha passat per la censura

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

Aspectes

El Ministeri de Treball

Amb motiu de la llei de restriccions, manejada pel Ministre de Finances i de la qual tothom espera resultats ben eficients per a la política econòmica i financiera del país de cara al sanejament de la Hisenda pública, s'ha parlat de la supressió de Ministeris i, entre aquests, del Ministeri de Treball.

Som dels que no creiem en la necessitat de suprimir Ministeris per a fer economies. Si els Ministeris es suprimeixen, la xarxa dels empleats restarà de la mateixa manera actual; i els Subsecretaris, Directors Generals, etc., seran els encarregats de treballar en el ram respectiu sota la titulació d'un altre Ministre. ¿I què haurem guanyat amb això? ¿El sou del titular de la Cartera? Això no resultaria prou seriós. Cal endinsar-se un xic més en el problema i veure com es suprimeixen funcionaris inútils, centres ministerials duplicats, com es refonen serveis, etcètera. Però sense oblidar mai que l'Estat no s'enfonsa per dos Ministeris de més o de menys.

Arreu del món els Ministeris són nombrosos; el que manca és que la seva tasca sigui eficient i doni aquell rendiment que cal exigir a tot treball. I aquest camí pot portar a moltes conseqüències, entre les quals no es pot comptar, com eficaç, certament, la de suprimir Ministeris.

I menys un Ministeri de problemes de tan gran actualitat, cada dia més actuals, com el de Treball. Fa vint anys que va ésser fundat. I ningú no negarà que la feina que fa en legislació del treball, preparant i executant les lleis, no sigui d'un ample rendiment per al país. El que cal, doncs, no és suprimir-lo, sinó netejar les seves coves burocràtiques de tots aquells aspectes lletjos que hi deixaren diverses situacions polítiques, sobretot la dels socialistes quan prengueren aquell Ministeri com a lloc adequat d'enxufaments i de sous per a tota la seva gent més o menys preparada per a exercir les funcions encomanades. Creiem que l'opinió ha de rebre bé la supressió d'un tant per cent de funcionaris de cada centre ministerial, i no hauria de rebre tan bé, en canvi, la supressió d'aquests centres. Per a passar els serveis i els buròcrates d'un Ministeri a un altre no valdria la pena d'haver armat tant enrenou... apart que tot el problema d'economies no es troba precisament en les càrregues administratives del funcionarisme, tot i ésser aquest un aspecte important d'elles.

*100.000 estrangers que treballen a Espanya **

Tots estem esverats per la política del Govern francès obligant els obrers de diferents països a repassar la frontera de la seva respectiva pàtria. El propi Ministre de Treball d'aquella República ha dit que eren quasi cent mil els obrers repatriats als respectius països i que fins a l'últim de l'any actual esperava que arribarien als cent vint mil.

Quants espanyols hem vist llançats de França i retornats al nostre país! I tot això de cara a la necessitat de donar treball als nacionals abans que als de països estrangers. ¿Qui s'atrevirà a criticar-ho en

un moment de nacionalisme econòmic furiós com el moment d'ara?

Però nosaltres ens deanem: ¿per què a Espanya no es porta a cap, encara que en termes més humans, una política semblant? L'any 1932 es va dictar una llei obligant els estrangers que volguessin treballar a Espanya a obtenir la corresponent Carta professional de treball. I, segons dades oficials, es diu que la dita Carta l'han obtinguda uns 30.000 estrangers, i que han deixat d'obtenir-la la resta fins a 100.000 a què es fa ascendir el nombre dels estrangers que aquí treballen.

Doncs bé; n'hi hauria prou amb exigir el compliment de la llei del 1932 (cosa, per altra part, ineludible en un Govern, la del compliment de la llei) als estrangers ací indocumentats, per a portar a cap l'extradició d'aquests, i enviar-los al respectiu país.

No ens guia cap esperit de nacionalisme fervorós en demanar això. Oïdà que tots, nacionals i estrangers, poguéssim treballar i viure confortablement a casa nostra! Però quan hi ha ací 605.000 obrers sense feina, segons les últimes estadístiques, i quan cal recórrer a sagnies enèrgiques en el Pressupost de l'Estat per a atendre aquests obrers sense pa ni treball, ¿per què no es dirigeix l'acció envers els estrangers i no se'ls allunya d'Espanya sempre que no es trobin ací en les condicions que fixen les lleis del país?

Ningú no ens podria dir que apliquem política de repressions ni excepcional de cap mena; complir la llei seria suficient per a deixar un bon forat on col·locar els nostres obrers parats. ¿I quin Govern no voldria fer això pel deure elemental de compliment de la llei i per simple patriotisme?

El cens social

Aquests dies s'està procedint a la formació nova d'aquest Cens, que fins ara tancava tota mena d'il·legalitats i d'institucions en situació irregular davant de la llei. Calia depurar-lo, i s'ha fet ara, obligant totes les associacions a inscriure's al Cens. De la seva inscripció derivarà que les dites associacions puguin tenir vot en les eleccions socials de tota mena. I no cal ponderar l'enorme importància que revesteix aquest punt perquè els organismes de treball — avui de singular importància entre nosaltres — siguin veritablement representatius del professionalisme de les classes patronal i obrera de casa nostra.

Sabem que les nostres institucions no s'han descuidat de la inscripció, i això ens satisfà. Però si alguna encara s'hagués mostrat retardada en el compliment d'aquest requisit, que recordi que cal atendre aquest deure elemental per a poder tenir vot i personalitat en manta ocasió, que pot resultar transcendental el dia de demà.

Si el legislador ens dona els mitjans adequats a les nostres necessitats, culpa nostra seria de no aprofitar-los per a comptar amb els mitjans de representació que calgui.

* Escrit el present article, ens arriba la nova que el Govern ha dictat un Decret sobre el treball dels obrers estrangers. Ho celebrem.

La nota social a l'Exposició de Brussel·les

PER JOSEP M. GICH

Una de les notes més interessants de l'Exposició de Brussel·les és la que deriva de les exhibicions gràfiques de les grans organitzacions socials del país belga. Un cop passada la primera impressió de riquesa i d'originalitat que en molts aspectes presenta el Certamen, que en gran part és deguda a l'ús del cubisme com a sistema decoratiu i de construcció i al refinament esmerçat en molts pavellons, és útil entrar en l'estudi d'aquesta nota social que, sortosament, es troba prodigada entre les altres exhibicions.

Si voleu conèixer la grandiositat de la Caixa d'Estalvis i Retirs belga, haureu de fer una llarga estada a un dels *Grands Palais*; si preteneu tenir notícia de moltes obres socials de caràcter patronal (colònies, escoles, cases a bon preu, etc.) podreu trobar-les a diversos pavellons escampats arreu del bosc Forestier, de 17 hectàrees de superfície; si cerqueu l'interessant tasca del socialisme a Bèlgica, el pavelló de la Casa del Poble (núm. 10 entre els pavellons) us l'oferirà gràficament i numèricament. Però si per damunt de tot voleu trobar una nota social reconfortant i ferma, plena d'esperit, aneu al Pavelló número 32, constituït per la casa de la *Vida Catòlica a Bèlgica*.

Aquest Pavelló és certament original en la seva construcció. D'un estil oriental bon xic xiroi, conté cinc grans closos rodons que envolten un altre central de màxima grandària; i tot això rematat amb les corresponents cúpules que us fan pensar en una Santa Sofia en petit, i amb grans agulles quadrades, del centre de les quals en destaca una de molt més alta que les altres, rematades totes per les creus corresponents.

El hall central es troba dedicat a l'església de Sant Pau, amb tres altars magnífics de marbre, orgue potentíssim, i tot el que cal per a un culte continuat. Que es manifesta amb una missa diària, almenys. Però els halls circumdants són dedicats a les grans manifestacions de les institucions socials dels catò-

lics belgues. ¿I caldrà dir que ací com enlloc es manifesta esplèndida i integral aquella nota social que cercàvem? Missions, edicions de llibres i periòdics (amb la particularitat que els redactats en flamenc tripliquen els francesos), obres catequístiques, grans activitats d'Ordes religiosos de tota mena, litúrgia i culte, obra cultural i universitària, grans organitzacions obreres, etc., de tot hi podrem estudiar en aquest Pavelló memorable que, per si sol, val una reposada visita a la gran Exposició Universal i Internacional, manifestació de l'Energia del país belga.

Però entre aquestes manifestacions, en trobareu una de molt superior a totes les altres i que obre un esdevenidor lluminós al poble belga: la de la J. O. C. (Joventut Obrera Catòlica), que es manifesta humil però plena de sentit social. Es tracta de l'organització obrera dels joves catòlics del país, que comprèn més de 80.000 socis actius i més de 300.000 adherents. La seva premsa compta no menys que amb 22 periòdics, setmanaris i revistes mensuals d'un tiratge dels quals ací no tenim idea, i les seves campanyes per la moralitat, justícia, seguretat i higiene del treball són explicades a bastament i damunt del cas viu i palpitant. Darrerament els seus esforços per a remeiar els estralls de l'atur forçós, sense comptar amb l'Estat, i les seves intervencions a les casernes per a salvar espiritualment els seus adherents són cosa impressionant de debò.

L'exhibició ha coincidit aquest any amb el dècim aniversari de la J. O. C., que es celebrà el 25 del mes passat i amb el qual motiu arribaren a la capital belga expedicions de joventuts de França, Canadà, Colòmbia, Suïssa, Holanda, Portugal i Espanya. ¿Qui, veient aquesta instal·lació, amb els resultats obtinguts, no haurà de confessar la superioritat d'una organització professional ferma per damunt de totes les velleïtats de lluita salvatge de classes del socialisme militant, en plena decadència allí com arreu del món?

COMPANYIA TRASMEDITERRÀNIA

Serveis regulars entre tots els ports de la Península i els de Balears, Canàries, Marroc i territoris espanyols del Golf de Guinea (Fernando Póo)

Servei ràpid setmanal de gran luxe Barcelona - Cadix - Canàries

(sortida els dissabtes de Barcelona) prestat per les motonaus "Villa de Madrid" i "Ciudad de Sevilla"

De Barcelona a Palma, cada dia a les 21 h. (excepte els diumenges).

De Barcelona a Mahó, dimecres i divendres a les 19 h.

De Barcelona a Alcúdia i Mahó, diumenges a les 19 h.

De Barcelona a Eivissa, dilluns a les 18 h.

De Barcelona a València, dilluns i dijous a les 20 h.

De Barcelona a Alacant i Oran, tots els diumenges a les 8 h.

De Màlaga a Melilla, cada dia a les 20 h.

D'Algecires a Ceuta, dues vegades al dia, a les 7 i a les 15 h.

D'Algecires a Tànger, cada dia a les 14 h.

De Cadix a Canàries, dilluns i dijous a les 15 h.

De Cadix a Larache, els dies 1, 5, 10, 15, 20, 25 de cada mes a les 21 h.

De Barcelona amb escala als ports de la Mediterrània per a Santa Isabel (Fernando Póo) i territoris del continent el dia 17 de cada mes.

BARCELONA: Via Laietana, 2 — **Agències en tots els ports** — **MADRID:** Paseo de la Castellana, 14

La formació de la joventut

PER J. CIVERA I SORMANI

És de doldre que els homes es vagin materialitzant, però encara ho és més que es materialitzin les dones, perquè quan aquestes perden l'espiritualitat i la finor que les caracteritza és que la societat es troba ja en un estat de descomposició.

Ens planyem que el poble es vagi descristianitzant i que s'aparti del camí dreturer. Si esbrinem les causes que allunyen el poble dels camins que haurien de seguir tots els cristians veurem que els de dalt en tenen la culpa. Especialment les senyoretes de les famílies benestants, són les que en compte de donar llum al poble donen fum. Cometriem una injustícia si afirméssim que totes estan compreses en aquesta classificació. Gràcies a Déu, n'hi ha de molt bones i de molt cristianes. Ningú, però, no pot negar que existeix un gran estol de donzelles distingides que pertanyen a famílies de tradició cristiana, que no saben com fer-ho per a demostrar que són frívols i lleugeres.

La nostra superioritat no l'hem de demostrar amb les vestidures elegants que ens donen una gran distinció, sinó amb la nostra espiritualitat i amb la nostra cultura. Si ens creiem més que els altres perquè ens cobrim amb unes vestidures que no tothom pot adquirir, la nostra superioritat serà molt relativa, perquè qualsevol persona vulgar, amb una mica d'esforç, podia igualar-se a nosaltres. Quan la distinció, l'elegància i la noblesa provenen de la intel·ligència i de l'esperit i són la revelació d'una cultura refinada, amb vestidures i sense vestidures serem superiors als altres.

Visiteu els pobles on hi ha estiuejants i veureu com es condueixen certes senyoretes. No ens referim a cap poble determinat. Les nostres observacions tenen caràcter general. Segurament deuen creure aquestes senyoretes que la modernitat consisteix a deixar de banda la moral. Els moralistes són uns pobres maniàtics que estan cridats a desaparèixer. Aquestes senyoretes es tenyeixen el cabell, es depilen les celles, es colren la pell i es pinten les galtes i els llavis. Són tan semblants que diríeu que són germanes. Són fetes en sèrie com els automòbils d'una mateixa marca. Si parlem amb una d'elles ja heu parlat amb totes, perquè no tenen personalitat. No els parlem de coses transcendents, perquè es riuran de vosaltres.

Si es banyen s'exhibeixen gairebé nues a la platja. Algunes d'elles es banyarien amb "slips" si els ho permetessin. Les més gosades s'atreveixen a ballar amb vestit de bany i riuen esbojarradament quan el jove amb el qual ballen amb el braç els cenyeix la cintura.

Aquestes senyoretes, com és natural, fumen com els homes i tenen constantment a flor de llavi un somris burla. De vegades no saben què fer per ésser ben originals i ben modernes, i es vesteixen d'home.

Segurament aquestes noies moderníssimes deuen creure que amb aquestes excentricitats esdevenen més atractives i més agradables. Potser plauran als joves frívols, que de tot hi ha en la vinya del Senyor, però no creiem que cap home que tingui una mica de seny senti per elles cap mica d'atracció.

El més trist és que aquestes noies en el fons són bones. Moltes d'elles aparenten una despreocupació que no senten. Si es mostren frívols i es riuen de tot, és perquè volen passar per modernes. Aparteu-les de les amigues i feu-les respirar un altre ambient, i veureu com a poc a poc s'imposarà novament el seny i la raó.

Si presenciem a les platges tantes escenes tan poc edificants no en són responsables les noies frívols, sinó les mares que no s'atreveixen a condemnar unes modes que posen en perill l'honestitat de llurs filles. És possible que una noia inexperta cometi alguna extralimitació; el que no es comprèn és que els pares ho permetin.

Si les famílies fossin més cristianes i no existissin els respectes humans, les mares de les noies "modernes" sabrien conduir-les pels camins que menen a la perfecció cristiana.

Algú potser objectarà que aquestes noies han estat totes educades en col·legis religiosos. És cert. Seria, però, injust que algú creïés que hi ha tantes noies frívols perquè han estat mal formades a l'escola. El fracàs no és de l'ensenyament religiós, sinó de la família. Si aquesta fos una prolongació de l'escola, tingueu la seguretat que les noies serien més assenyades. ¿Com volem que es mantinguin profundament cristianes si en incorporar-se a la llar veuen tot el contrari del que van aprendre a l'escola? Si els pares fossin cristians, elles també ho serien. Aquest és el mal de la societat moderna i la causa de la descristianització de la joventut. Tusteu la porta de les famílies veritablement cristianes i veureu com les noies es conduiran cristianament. Els mestres ens han format intel·lectualment, però el nostre esperit ha estat plasmat per la nostra mare. Quan la pau de Crist plana damunt de la llar, tots els qui viuen dins d'ella segueixen el camí dreturer.

No es donen compte de la responsabilitat que contreen davant de Déu aquestes mares que toleren les immoralitats que es cometien a les platges. Algun dia es penediran d'haver-se mostrat tan benèvols i condescendents amb els capricis i amb les excentricitats de llurs filles.

Algunes vegades ni tan sols és condescendència, sinó indiferència. Sovint es dona el cas que els fills de les famílies més distingides no saben mantenir dignament el prestigi de llurs avantpassats. Fixeu-vos com viuen els fills de certes famílies aristocràtiques, de certs polítics prestigiosos i de certs pares que excel·leixen en el món dels negocis, i veureu com no és possible presentar-los com models de santedat. ¿És que els fills d'aquestes famílies són més dolents que els altres? No. Si fan el que no haurien de fer és perquè obtenen fàcilment tot el que volen. Alguns pares es pregunten: ¿per què els meus fills no són com jo? No són com ells perquè els han donat una gran llibertat i els han deixat fer tot el que han volgut. ¿Qui és capaç d'adreçar un arbre que ha crescut decantat? Si no us heu preocupat de la formació dels vostres fills, ¿per què us planyeu, si no són tal com vosaltres voldríeu que fossin? Els qui donen llibertat als fills perquè facin el que vul-

guin no es donen compte del mal que els fan. Els qui són avesats a viure sense haver mai de superar cap obstacle, quan tenen una contrarietat es desesperen i la vida se'ls fa insuportable. Són vençuts fàcilment perquè no saben lluitar. És molt fàcil viure en l'opulència. El que costa és saber seguir amb resignació el camí costerut de la vida.

Cal saber sofrir perquè no tothom en sap. Certament que no ens plau el dolor, ni ens plauen tampoc les adversitats de la vida; però els qui mai no han sofert cap contrarietat cauen defallits en iniciar-

se la lluita. El dolor enforteix l'ànima i les contrarietats ens recorden que són fugisseres totes les coses de la vida. Jesús no ens ha dit: passa pels camins planers i atura't a menjar la fruita de l'arbre del plaer, sinó que ens ha dit: pren la creu i segueix-me.

La joventut "moderna" no la vol, la creu, perquè és el símbol del sacrifici i del dolor. Si els pares sabessin col·locar-la a les mans de llurs fills, no hi hauria tanta frivolitat ni hauria tampoc tantes donzelles extravagants i frívols.

Moviment catòlic

L'expansió de l'Islamisme és un perill per l'hegemonia del món occidental.—La fi de la guerra europea semblava que havia desarticulat el poder de l'Islam. L'estat turc s'havia refugiat a l'Àsia Menor; el Califat fou símbol i centre de l'Islam, d'ençà del segle XVII malgrat totes les pèrdues de poder. A Turquia l'Islam fou desposseït de tot poder amb la separació de l'Església de l'Estat, introduïda segons model dels pobles occidentals. La gent culta mahometana viu influïda del racionalisme que vivifica les universitats de l'Europa occidental. L'Islam, però, malgrat totes les catàstrofes, resisteix i resisteix heroicament; la idea d'una comunitat mahometana universal i d'una solidaritat mahometana mundial és avui més sòlida que mai, molt més que en els temps anteriors a la guerra. L'Islam cerca de recuperar en altres països la posició perduda a Turquia i d'ençà de la derrota del 1683 potser mai havia tingut tanta puixança com ara.

A l'Àfrica occidental, per exemple, la missió mahometana té més èxit que la missió catòlica. Al Camerun, al Congo belga, Uganda, Ruanda i Urundi el mahometanisme es propaga deu vegades més que el catolicisme. Viatjants i marabuts propaguen la doctrina del profeta d'un país a l'altre país. La seva propaganda i el seu proselitisme són molt més eficaços que la labor dels catequistes cristians. Cada negre de Hausa és un actiu propagandista i cada adepte de l'Islamisme ha estat educat per propagandistes i se'n sent. A l'Àfrica occidental hi ha uns 12 milions de mahometans i els catòlics no arriben al milió. Nigèria, colònia anglesa, té uns 8 milions de mahometans. I en la regió compresa entre Rió de Oro i Fernando Poo, el 35 per cent de la població, que és de 43 milions, és mahometana. El 34,4 per cent dels habitants de l'Àfrica és mahometà i solament el 2,3 per cent és catòlic.

En altres països l'augment de població mahometana és també extraordinari. Els naixements d'àrabs són uns 20.000 cada any a la Palestina; els de les altres confessions juntes no arriben a la meitat.

A Xina existeix des de 1929 una lliga mahometana la qual ha d'organitzar una gran universitat islàmica i també escoles secundàries. En 1931 s'hi va fundar una escola religiosa en la qual s'han de formar els sacerdots i els predicadors. En aquest país hi ha 116 escoles àrabs, 62 escoles mitges i 8 escoles superiors mahometanes.

El mahometanisme també fa progressos al Japó; la universitat mahometana d'El Caire envia missions al Japó, on molt aviat s'ha de celebrar un congrés universal d'Islamisme. La importància que

té a l'Àsia es comprèn si un hom sap que el 18'7 per cent de la població asiàtica és mahometana, mentre la catòlica solament arriba a l'1'6 per cent.

L'Islamisme, amb els 250 milions de seguidors, és una religió mundial i, a la vegada, una amenaça per al Catolicisme.

El missionar entre els mahometans és la cosa més difícil. Accepten aquests la doctrina de l'"Alcorà" com a cosa revelada; defugen tota discussió religiosa; creuen que la Bíblia anuncia la vinguda de Mahoma; estan posseïts d'un gran fanatisme. Per altra banda, com que l'Islam no és exigent en ço que als costums fa referència, la conversió dels mahometans al Cristianisme encara és més difícil.

L'Islamisme és inseparable de la cultura àrbiga, enemiga de la cultura europea i del Cristianisme; allà on domina exigeix una subjecció total al pensament àrab i a la llengua àrbiga; allà on hi ha mahometans el lèxic procedent de l'àrab hi abunda. El nacionalisme islàmic dirigeix la revolta dels països colonials contra la raça blanca.

Estudiants dels diferents països mahometans estudien al Japó; aquest país manté relacions molt amistoses amb els països preponderantment islàmics com són l'Afganistan, l'Irac, la Turquia, l'Abissínia, el 30-40 de la població de la qual és mahometana. Fins s'ha parlat darrerament de renovar el Califat per mitjà del Mikado del Japó. Aquesta tàctica obeeix als anhels del Japó de fer una unió de tots els països asiàtics per anihilar el domini colonial europeu que reclama per a ell. Si el Japó aconsegueix realitzar aquests plans, el perill de l'Islam serà per a Europa com fou als segles 8, 15 i 17.

Àustria. Excm. S. Waitz, *Significat i missió de la universitat catòlica en el moment actual.*—Cada any se celebren a Salzburg les setmanes universitàries amb gran èxit; en elles parlen els homes més eminents del món catòlic de la Ciència. En l'avinentesa de la inauguració de les setmanes d'enguany, celebrades el dia 6 d'agost, l'arquebisbe de Salzburg, Monsenyor Waitz, ha dit: "Les setmanes universitàries s'inauguraren sota uns singulars auspicis. Pius XI acaba de canonitzar els dos màrtirs d'Anglaterra John Fisher i Thomas Morus; els dos se'ns presenten com a representants eminents de la formació universitària d'aquell temps. Les universitats de Cambridge i d'Oxford, on es van formar, tenien pel que sembla un gran esplendor que havien heretat de l'Edat Mitjana. La formació universitària d'aquella època era filosòfico-humanista, teològica i ascètica. Aquí s'hi manifesta aquella "universitas litterarum" que nosaltres volem restaurar. Perquè la vida universitària necessita d'un ordre que ve de Déu. L'harmonia d'aquest ordre sols pot aconseguir-

se amb la primacia de la Teologia en l'ordre de les ciències. Necessita després de mitjans d'unificació i això és missió de la Filosofia cristiana. L'objectiu principal de la universitat ha d'ésser l'honor de Déu i la santificació dels homes. La Ciència dels darrers decennis s'ha caracteritzat per la seva "independència de prejudicis". S'ha cercat la independència absoluta de la ciència de la Religió. Aquesta independència conduïa els historiadors a ignorar l'element diví que regeix la història dels pobles; al materialisme més supí en les ciències naturals, al positivisme en els estudis jurídics, el qual desposseïa de tota autoritat divina el poder de l'estat. La Filosofia ja no era una ciència; passava a ésser història de la Filosofia. Els temps antics parlaven de l'estat cristià; els temps actuals parlen de l'església estatal.

"En aquests temps de greus errors se'ns presenta com una de les grans missions del moment actual el restaurar en les universitats la jerarquia de les ciències cristianes. Certament ningú no creurà que això pugui fer-se en un moment, en un mes o en un any. D'acord amb això hi ha l'opinió que la universitat actual s'ha de bastir sobre un fonament especial. Precisa la primacia de la cultura sobre l'Economia; precisa refusar el principi de la força en perjudici del dret; cal una Filosofia del Dret; precisa una ciència històrica verídica i profundament catòlica; una economia i una cultura política inspirades per la ideologia catòlica. En els darrers temps s'han desplaçat els fonaments de la universitat. Els estudis filosòfics que ens fan conèixer el món espiritual d'altres temps han d'ésser obligatoris en tot estudi científic. El nostre temps necessita una nova gran creuada catòlica, per tal de conseguir la Terra Santa d'un nou ordre cristià. Això és una necessitat urgent per tal d'evitar que la humanitat quedi enfonsada en un ple paganisme.

Polònia. Els homes de carrera i el Catolicisme.
— La revista "Prad" de Lublin ha publicat un curt article sobre la posició de la Intelligència polaca en relació amb el Catolicisme. L'article, que ha produït gran enrenou, distingeix diversos grups. Primer assenyala els homes de carrera, caracteritzats anticatòlics i maçons; aquests són pocs comparats amb els de França, d'Espanya, de Mèxic, o amb els mateixos comunistes polacs. Són els admiradors del segle XIX ateaista. Molts, per raó dels processos de divorci, s'han separat de l'Església. Un altre grup són els catòlics batejats que, per tradició, pertanyen a l'Església, la seva vida, però, és totalment materialitzada; no es preocupen per la posició de l'Església en la vida pública i l'Església, fora del seu país, ni els interessa, els és indiferent. Llegeixen la premsa anticatòlica i, secretament, estan d'acord amb la propaganda antireligiosa. En tercer lloc hi ha els catòlics de sentiment, els piadosos i aquests no són

les dones solament. Aquest tipus practica, és cert; és, però, impacient contra els altres, es queixa de la pèrdua del temps; queda desarmat davant del primer atac a la Religió o a l'Església; elements amb els quals es pot comptar molt poc en aquests temps de lluita. El darrer grup està format pels catòlics d'Acció, molt numerós entre la joventut acadèmica. En aquest es troben homes magnífics i de gran valor dels quals eixiran els dirigents de la generació futura.

La revista citada no dona la proporció de cada grup; diu que el grup ateaista no és molt nombrós, però sí perillós per la seva activitat, i dona la impressió que val alguna cosa. I dona com a fonaments de la incredulitat la secularització del pensament en el passat segle i l'aparició de l'"homo sovieticus" que voldria fer desaparèixer l'home occidental-cristià; el relativisme religiós que domina a Polònia, que és comparat a la Tolerància, la falta d'espiritualitat, que és una conseqüència amarga del nihilisme rus, i darrerament l'empobriment progressiu dels grups intel·lectuals.

Tresor de la Llengua, de les Tradicions i de la Cultura popular de Catalunya

per A. GRIERA

Aquesta obra apareixerà en volums d'unes 300 pàgines; l'obra farà uns deu volums, i es publicarà a raó de quatre volums per any. El preu de cada volum serà d'unes 30 pessetes

El primer volum consta de 342 pàgines, i comprèn els mots A-Azoïcs. Acaba de publicar-se i s'ha posat a la venda al preu de 30 pessetes

Edicions de Catalunya Social
Pi, 12 - BARCELONA

SI VOLEU FER-VOS EXAMINAR LA VISTA PER UN METGE OCULISTA ESPECIALITZAT, EN LA MILLOR INSTAL·LACIO D'EUROPA, ACUDIU A L'INSTITUT MEDIC OCULISTA COTTET

AV. PORTAL DE L'ANGEL, 40 - BARCELONA

Carnet setmanal

Neutralitat. — A hores d'ara sembla inevitable el conflicte armat entre Itàlia i Abissínia, ja que amb l'avenç de les coses per aquest camí només un miracle podria evitar la guerra entre ambdós països, dissortadament. Tornarem, doncs, a sentir l'estrèpid de les armes vora nostre i tornarem a tocar la guerra d'a prop. ¿És que la humanitat no guarirà mai les seves tristes xacres, i no li servirà ni el precedent horrible de la gran guerra?

En canvi, les coses s'han modificat bon xic en un altre ordre de consideracions referents a la repercussió de la guerra italiano-etiòpica. El conflicte que semblava plantejat entre Anglaterra i Itàlia ha desviat les seves orientacions, i el Govern britànic (ningú no sap per quines consideracions) ha desistit de prendre decisions pròpies en el conflicte i les confia íntegrament a la Societat de les Nacions. ¿És que ha tingut por que les conseqüències del conflicte fossin massa greus i adquirissin una extensió que hi compliqués el món sencer? ¿És que ha considerat que no es trobava ara en disposició d'afrontar les greus derivacions d'un problema tan seriós? ¿És que s'ha posat un xic sobre si davant l'actitud realment intransigent i forta de Mussolini, el nom del qual ha guanyat internacionalment una batalla en aquest assumpte? Aneu a escatir aquestes qüestions, la veritat de les quals no sabrà mai ningú portes enfora del Gabinet britànic. El cert és que ja no es parla de sancions contra Itàlia (sancions que haurien equivalgut a la guerra), que hom considera desviat el conflicte entre Itàlia i la Gran Bretanya i que la guerra restarà, per ara i tant, reduïda a l'Estat feixista i la trista Abissínia que pagarà els plats trencats de les divisions entre els Estats europeus, per aquella única i ben tràgica raó d'ésser sempre el més feble el qui s'ofega.

Espanya s'ha traçat ja la seva línia de conducta en aquesta qüestió, línia de conducta que pot resumir-se en aquestes dues afirmacions: neutralitat a tota costa i utilització per part de qui correspongui i ajut decidit a tots els mitjans de conciliació i d'arbitratge que poguessin evitar (cosa que a hores d'ara sembla resultar ja impossible) la guerra. Trobem ben encertades aquestes dues posicions i trobem que caldrà mantenir-les fins al final, cosa que haurà d'ésser relativament fàcil, ja que es tracta d'una qüestió que fins ara no ha provocat filies i fòbies al nostre país i no és d'esperar que les provoqui d'ara en endavant. La gent nostra, com tota altra gent d'aquest món farcit d'egoismes, examinant aquest conflicte ha vist que en ell no ens movia cap interès ni conveniència i n'ha allunyat els contactes.

Per això ha ressonat ja arreu el mot de neutralitat, i és de creure que aquesta idea haurà de pros-

perar decididament entre nosaltres, ja que cap raó no ens porta a prendre cartes en aquesta qüestió en la qual Itàlia creu ventilar només la seva necessitat de tenir expansió colonial tot i posant sola el seu jou un país colonial i endarrerit amb la raó de fer-ne un país culte i civilitzat. La neutralitat no serà, doncs, difícil de servir a casa nostra, ja que hom no sent aquest conflicte sota cap punt de vista ni sota el miratge de cap necessitat; únicament quan el conflicte hagués pres més amples derivacions, com havia semblat fins ara, la nostra posició hauria estat bon xic inquietant, ja que d'ésser plantejada la qüestió en plena Mediterrània és evident que, per més que no volguéssim, ens hauria pogut tocar algun esquitx d'ella. Ara, reduït el conflicte als límits precisos d'Itàlia i d'Abissínia, l'únic que podem fer és entristir-nos davant el vessament de sang que tota guerra suposa i entristir-nos més pensant que la humanitat no trobi camins per evitar les guerres i que hagi d'avançar pel camí del progrés (d'un progrés molt relatiu i discutible) només gràcies a aquests procediments tan durs i tan brutals. Realment, la Societat de les Nacions podrà seguir essent sostinguda per Anglaterra i França, però ni els seus propis elements representatius no poden ja tenir fe en la seva actuació i en els resultats possibles de les seves deliberacions. ¿Per què serveix tot aquell organisme complicat, hom es demana, si ni tan sols pot intervenir amb eficàcia per evitar una guerra entre elements que l'integren quan una gran potència es decideix a entaular-la, costi el que costi i caigui qui caigui?

La política d'economies. — Els treballs més decidits en el Govern segueix portant-los a cap el Ministre d'Hisenda a fi de regularitzar les finances de l'Estat, ço que vol dir tant com seguir el camí per eixugar el dèficit pressupostari. No es coneixen detalls d'aquesta feina, però el Sr. Chapaprieta és plenament optimista respecte a ella i diu que troba tota mena de col·laboracions en els altres companys de Gabinet. En una de les seves últimes converses amb els periodistes ha afirmat que no s'ha afeblit la seva posició en aquest punt tan interessant, sinó que, al contrari, les circumstàncies se li presenten tan favorables que creu poder arribar, no pas a l'economia pressupostària que suposa una rebaixa del dèficit en quatre-cents milions, promesa davant les Corts, sinó a una xifra molt més alta que aquesta.

A més, ha començat la conversió del Deute de l'Estat, i s'ha portat a cap la primera operació amb tota normalitat, i només amb ella és ja important la xifra d'economies que es podrà obtenir en el Pressupost de l'any 1936, tot i que alguns entesos en la matèria han qualificat de poc decidida l'actitud del Ministre de Finances en aquest punt. Però no ens interessin les actuacions radicals, que en matèria d'economia són sempre perilloses, sinó més aviat una actuació quieta i pausada, però portada a terme amb

Valors

Informació - Compra i Venda
L. GOMIS Corredor de Canvi i
 Borsa - Fontanella, 15

regularitat i constància. No haurem de trigar molt a conèixer les decisions del Govern en un punt de tanta transcendència per al país, decisions que desigtem que siguin el més transcendents possible, puix que així ho exigeix la nostra Hisenda bon xic compromesa durant els últims anys, sobretot per obra de la catastròfica gent del Govern del bienni, de mala memòria en tot i per a tots.

Les sessions de Corts.—Encara que s'havia dit amb quasi seguretat que les sessions del Parlament serien novament celebrades el dia 17 de setembre, s'ha desmentit més tard la notícia, i a hores d'ara no sabem encara quan es reunirà novament la Cambra dels Diputats. No és que el país l'enyori massa, certament; al contrari, creiem que amb un Govern que treballi com treballa l'actual, les reunions de Corts massa freqüents no fan gran cosa més que entorpir la marxa de la seva feina, ja que els Ministres han d'estar constantment a la disposició dels Diputats. Però tenim una Constitució, i d'acord amb els seus preceptes, no es poden portar a cap moltes reformes de transcendència i necessàries sense el concurs de la Cambra, i, per tant, cal que aquesta es reunexi.

Ara mateix cal aprovar el Pressupost per a 1936, que s'ha de formular davant els legisladors el dia primer d'octubre per precepte constitucional; a més, cal aprovar una llei electoral (obra urgent i necessària entre moltes altres), ja que la que ara tenim, filla del bienni, no pot seguir ni ésser emprada en cap més elecció de caràcter general, puix que constitueix un veritable atropell al cos electoral i dona d'ell una representació falsa. La llei electoral està ja presentada al Parlament i urgeix la seva aprovació a fi que la primera convocatòria electoral pugui ésser-ho d'acord amb els seus preceptes.

Per tots aquests motius, és de creure que les Corts no trigaran a reunir-se novament, i és almenys indispensable que ho facin el dia primer d'octubre, als efectes constitucionals abans dits, si bé poden llavors ajornar les seves sessions per a més endavant dins el mateix mes.

La força del Govern.—L'estiu ha desfet els cercles polítics madrilenys, i així no és estrany que hagin acabat les parleries i les noves de crisi, que en aquest país són el nostre pa de cada dia. De tant en tant, surt algun fals profeta, com és ara el senyor Martínez Barrio (aquest home fracassat, caracteritzat per una incontinència verbal enorme), que fa declaracions que ningú no llegeix, i que si algú llegeix no les pren seriosament, i no gaire cosa més. La política de partit es troba encalmada, i no cal dir com això reforça extraordinàriament el Govern, ja que ni les intrigues ni els petits moviments de maniobra no valen res contra la seva cohesió.

Ja era hora, després del desgovern de la gent del

bienni i de les constants interinitats del començament d'aquestes Corts, mentre en altes esferes es tenien recels respecte a l'entrada al Govern dels elements dels partits de dreta, i els radicals anaven portant la cosa com podien, amb els pocs elements de govern amb que compten. La multitud i gravetat dels problemes d'aquesta hora exigeix una decidida acció de Govern, ja que es tracta de problemes que tots es troben per damunt dels interessos de partit i revesteixen el caire nacional més complet. El problema de la nostra posició davant els esdeveniments que puguin produir-se d'un moment a l'altre entre Itàlia i Abissínia; el problema de la nostra reconstitució econòmica, que si, per un costat, té l'aspecte que manega el Ministre de Finances amb les restriccions, per altre costat té l'aspecte de la necessitat de cercar mercats als nostres productes, de regularitzar determinades activitats de la producció, de fer una seriosa i ben orientada política de tractats de comerç, etcètera; el problema de la reorganització tècnica de l'exèrcit tan necessària després de la desfeta provocada per la gestió del senyor Azàña, catastròfica des de tots els punts de mira; el problema de la reforma constitucional, que s'acosta, havent-se abans d'aprovar un Pressupost ben estructurat, una llei electoral ben feta i justa, etc. ¿No són tots aquests afers propis d'un Govern ben equipat i que poden portar el crèdit als partits polítics els membres dels quals els portin a cap des de les altes esferes de l'Estat?

Mentrestant, les esquerres no es cansen de redactar nonats manifestos i els socialistes de barallar-se en les seves dues tendències i de manifestar-se cada cop més infecunds en la seva actuació. Uns i altres porten damunt l'estigma del seu esperit poc patriòtic, que no els permet ni tan sols comprendre els alts problemes que, nacionalment, avui agiten el món i el commonuen per damunt l'àrea petita i estreta de grups i clienteles polítiques, que ací més que enlloc hem patit durant molts anys.

Cerebrino Mandri

Cal que ho recordeu sempre! Res estranger no s'ha de prendre. Contra el DOLOR, tenim el millor remei. Useu sempre:

CEREBRINO MANDRI

No perjudica mai.

Preparat per FRANCESC MANDRI metge i químic farmacèutic.

Provença, 277 - Entrada Laboratori, Passatge Claris, 2.ª porta a mà dreta - BARCELONA

BIOSER FORTIFICA

Llibres nous

El Código de Derecho Canónico. Comentario completo y práctico de todos sus cánones, para uso de eclesiásticos y hombres de Leyes; pels Doctors Adrià Cance, Professor del Seminari Major de Rodez, i Miquel d'Arquer, Examinador sinodal de la diòcesi de Barcelona. Dos volums de 982 i 913 pàgines. Barcelona, "Editorial Litúrgica Española, S. A."

Estem en presència d'una obra definitiva. No és un tractat doctrinal, ni és tampoc un comentari. És les dues coses a la vegada, i les supera ambdues.

És una obra doctrinal en el sentit que *ensenya* el Dret Canònic orgànicament, metòdicament, en forma que el qui no el sap l'aprèn com en un tractat; amb l'avantatge que l'aprèn sobre el text viu dels canons. I és un comentari perquè aporta tots els 2.414 canons de què es compon el Codi de Pius X, degudament explicats i completats amb la necessària doctrina — mantes vegades força més extensa que el propi canón, — reforçada quan convé amb la dels més exímis canonistes, segons nota bibliogràfica consignada en cada cas al peu de la pàgina; amb l'avantatge que els canons no es copien per separat, sinó que formen part del text doctrinal, distingint-se però prou bé, per venir cada un assenyalat amb el seu número corresponent.

El mètode que s'empra en l'exposició és el que dona el mateix Índex de Codi, al qual es cenyeixen en absolut els autors, desenrotllant-lo *en tota la seva integritat*, car, com es comprova per la taula final, no es deixa ni un sol canón per exposar i comentar.

Vet aquí un de les principals avantatges d'aquesta obra; el d'ésser un tractat complet. Exposicions parcials, monogràfiques, diem-ho així, de diverses de les

matèries del Codi de Pius X, no en manquen, de qualitat excel·lent. Però tractat complet de tota la matèria no en coneixiem encara cap, almenys en llengua castellana. I no cal ponderar de quina utilitat resulta per als professionals del Dret i per a les persones eclesiàstiques, que en dos valums, ni que siguin un xic grossos, se'ls doni el tractat de *qualsevol matèria* que en un moment precis els interessi; i en forma que la poden trobar quasi a l'instant, no tan sols pel perfecte índex analític que és l'Índex del Codi, sinó pel completíssim índex alfabètic continuat en el Volum II, la minuciositat del qual quedarà palesada en manifestar que té dues-centes pàgines.

Acaba de fer-la útil l'additament com apèndix de matèries tan poc tractades com l'elecció del Sant Pare, la provisió de parròquies, el privilegi dels Protonotaris apostòlics i Prelats domèstics, la reelecció d'Abadeses, la clausura de monges de vot solemne, la petició de Dispensa del dejuni eucarístic, l'esbrinament de l'estat lliure dels futurs contraents, la dispensa d'impediments matrimonials, les Regles per a la instrucció dels processos d'inconsumació del matrimoni, i les per a evitar la suplantació fraudulenta de persones en aquests processos. Pel que es refereix a Espanya, s'hi afegeixen, com íntimament lligades amb la matèria canònica, les lleis del matrimoni civil, del divorci, sobre cementiris municipals, la de Confessions i congregacions religioses, i algunes disposicions del Poder executiu, així com dos documents de la Nunciatura Apostòlica sobre la Jurisdicció castrense i el Tribunal de la Rota.

No cal dir com recomanem als nostres lectors aquesta interessant obra, avalada per la reconeguda competència dels seus illustres autors, que constitueix, a més, un esforç editorial poc freqüent entre nosaltres, digne de la millor lloança i estímul.

DR. J. GAYA

OSTRAINA

Laboratori: **Casa Santiveri, S. A.**

El millor reconstituent orgànic. Preparat amb la part calça de l'ostra. **RIC EN FOSFATS.** Especial per als vells i nens i molt eficaç en la neurastenia cerebral, anèmia, tuberculosi i malalties dels ossos.

Call, 22 - Balmes, 5 - Trafalgar, 7 - Mallorca, 247

LENCERIA CASA MACIÀ

VDA. DE MARCIÀ PRAI

Fàbrica de Teixits a

LES FRANQUESES DEL VALLÈS

VENDA AL DETALL:

Ronda Universitat, 22
(locant Plaça Catalunya)

Telèfon 11383

BARCELONA

DODGE

Cotxes de 5 i 7 places. - Exposició: **DIAGONAL, 413** - Telèfon 81707

Camions 1 1/2 a 8 tones. } Exposició: **DIPUTACIO, 35 a 39** - Telèfon 31575
Òmnibus }

BALTASAR FIOL

FOMENT DE PIETAT - Duran i Bas, 11 - Tel. 17605 - BARCELONA

OBRES COMPLETES

de l'Il·lm. Sr. Dr. JOSEP TORRAS I BAGES

EDICIÓ COMPLETA EN 33 VOLUMS

En paper superior: És servida en rústega o en tela i planxes daurades.

En paper de fil: L'edició en paper de fil duu filigrana, la coberta dels volums és tirada a dues tintes i està resguardada amb paper transparent.
El tiratge és de 100 exemplars numerats a màquina.

Preus durant la publicació: Cada volum de l'edició corrent relligat en rústega, **5 ptes.**; relligat en tela i planxes, **7 ptes.**; de l'edició en paper de fil, **22 ptes.**

A pagar cada mes, contra l'entrega del volum publicat. Al qui pagui tot el valor d'un cop al començar la subscripció se li rebaixaran 25 ptes.

HAN SORTIT JA ELS SIS PRIMERS VOLUMS

**JA HA SORTIT LA
INTRODUCCIÓ A LA VIDA DEVOTA PER A LA JOVENTUT**

LA MEMORABLE OBRA DE
SANT FRANCESC DE SALES

Traduïda al català per
Mn. **ANTONI FERRER**, Prev.

Cap persona que tingui desig veritable de ser piadosa i devota no pot desconèixer aquesta meravella d'orientadora doctrina i de caritativa tendresa. Aquesta edició és especialment indicada per a la joventut.

Un elegant volum de més de 400 pàgines.

En rústega, **3 ptes.**

Enquadernat en tela, **4'50 ptes.**

Camí d'Apòstol

Explicacions i anècdotes sobre la vocació sacerdotal, escrites per J. Millot, Prev., Vicari General de Versalles. Traducció de J. Gros, Prev. Il·lustracions d'En Prat Ubach.

Propi per a fer-ne present als nois dels Catecismes, Patronats, Escoles i petits seminaristes i lectura agradable per a tots aquells que sentin estimació o atracció per la carrera sacerdotal.

En rústega: **1 pesseta**

Enquadernat: **2 pessetes**

NOVETAT

**LA MISSA EXPLICADA
AL POBLE FIDEL**

PEL

Dr. Pius Parsch

Canonge agustinià de Klosterneuburg

Llibret de 96 pàgines, **75 cèntims**

La millor explicació de la missa que s'ha escrit per al poble. Complement indispensable de tot missal o eucologi.

PUBLICITAS

De venda en totes les bones
Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no podem permetre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratòries, que són les més castigades durant l'estació d'hivern.

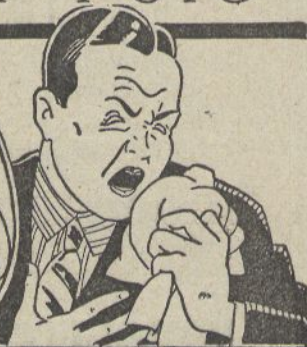
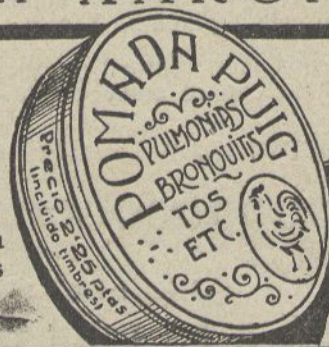
NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

Agència Andrés

Transports de Barcelona
a València i viceversa

Servei ràpid i diari a domicili

DOMICILIS:

Garantia en les comandes

BARCELONA: Carrer Ample, 24. Tel. 21505

VALÈNCIA: Santa Eulàlia, 10. Tel. 12866

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 78372. — Barcelona

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Carrer del Pi, 12, 1.er
BARCELONA